



»»» Ένα βιβλίο της Τασούλας Επτακοίλη (φωτό) για τον θάνατο, που μεταβάλλεται σε ένα βιβλίο για τη ζωή.

**Η ΖΩΗ** παίζει παράξενα παιχνίδια. Το ίδιο και ο θάνατος. Ο γραπτός λόγος είναι εδώ και χρόνια για τη δημοσιογράφο Τασούλα Επτακοίλη το κατεξοχήν επαγγελματικό εργαλείο. Το ίδιο υπήρξε και για τον άνδρα της, τον συνάδελφο Κώστα Μοσχούδη, που πέθανε πρόπερσι, μόλις στα 58 του, από καρκίνο. Και να που, λίγες κιόλας ημέρες μετά τον θάνατό του, ο γραπτός λόγος άρχισε να εξελίσσεται για εκείνη σε ένα μέσον έκφρασης και «επικοινωνίας» με

**BIBΛΙΟ**

τον οριστικά απόντα άνθρωπό της, αλλά και με τον ίδιο τον εαυτό της. Έναν χρόνο διήρκεσε αυτή η δύσκολη εξομολόγηση, που τώρα έγινε βιβλίο και κυκλοφόρησε με τίτλο «Το άλλο μου ολόκληρο» από τις εκδόσεις Πατάκη.

Στις σελίδες του η Τασούλα Επτακοίλη ξετυλίγει το πένθος της σε όλες τις εκδοχές του. Κάποτε καταφεύγει

## «Το άλλο μου ολόκληρο»: Απών,

στο λεξικό σημειώνοντας τις λέξεις που μπορούν να περιγράψουν τον θάνατο του άνδρα της. Όμως και οι πιο βαρείς καρποί σε αυτή τη «συγκομιδή της απώλειας» μοιάζουν αδύναμοι μπροστά στον τρόπο που εκείνη ταιριάζει τις καθημερινές λέξεις, ενώ λείπει εκείνος με τον οποίο μοιραζόταν το νόημά τους. Ζώντας σε ό,τι η ίδια

αντιλαμβάνεται σαν έρημο τόπο, ξεχειλίζει από μια θάλασσα συναισθημάτων για τον απόντα, τον αδιάκοπα παρόντα - μέσ' από τις αναμνήσεις του έρωτα και της κοινής ζωής τους. Ακόμα και η πολιτική ματιά του σκιαγραφείται μέσ' από τα λόγια της. Και βέβαια, ο χαρακτήρας του, τα γούστα, οι επιλογές του. Πόσο σημαντικά γίνονται

τώρα όλα εκείνα τα «ασήματα»: «Βόλτα για καφέ, εφημερίδες, μαγειρέματα και κουβέντα. Χουζούρι με τα γατιά στον καναπέ. Αγαπημένες μουσικές, χιλιοπαιγμένες. Ταινίες σε DVD. Γέλια και πειράγματα. Χάδια». Και τώρα, ένα «άδειο μαξιλάρι». «Δεν υπάρχει τίποτα πιο σκληρό και ανελέητο από τη μνήμη», γράφει κάπου η Τασούλα Ε-

## αδιάκοπα παρών

πτακοίλη. Ομως, αργότερα, «έκανα λάθος», αναγνωρίζει. «Οι αναμνήσεις μπορούν τελικά να μας εξασφαλίσουν την απόλυτη ελευθερία. Χάρη σ' αυτές όλα τα γεγονότα της ζωής μας μπορούν να συμβούν ξανά και ξανά. Φτάνει εμείς να το θελήσουμε. Φτάνει να μην τις αφήσουμε να καθούν. Να μη φοβηθούμε τον πόνο που κουβαλούν μα-

ζί τους». «Πώς γίνεται λοιπόν ιστορία ο άνθρωπός σου;» αναρωτιέται στον πρόλογό του ο Παντελής Μπουκάλας. «Πώς μετακινείται στην αφήγηση δίχως να λαβωθεί; Κι αν, έστω, δεχτούμε ότι μπορεί να γίνει ιστορία, το άλλο ερώτημα, το φαρμακερό, επιμένει: πρέπει άραγε να γίνει; Αν με τον τρόπο αυτό μειώνεις την παντοδυναμία του

αορίστου και ξαναδίνεις δικαίωμα λόγου στον ενεστώτα, έναν ενεστώτα διαρκείας. Κι αν έστω, λίγο, ελάχιστο, από το φαρμάκι μετατρέπεται σε φάρμακο...». Λίγο από αυτό το «φάρμακο» αξίζει, σ' αυτή την περίπτωση, να δοκιμάσει και ο αναγνώστης - εκείνος, σαν κάτι που του θυμίζει τι είναι σημαντικό, σαν δυναμωτικό. Γιατί τίποτα δεν πλημμυρίζει περισσότερο αυτό το βιβλίο για τον θάνατο από την ίδια τη ζωή.

**Φ.Α.**

